

harmonijo . . . In panteizem, ki trdi baš nasprotno: ne milijarde majhnih bogov, ampak vse, kar vidimo: človek, živali, rastline, rudnine, vse je ena sama substanca, in ta je — bog; in še taka nasprotstva, kakor na primer osel, ki riga, in slaven govornik v parlamentu, norec v norišnici in profesor za katedrom, slaven matematik pa tepec, ki ne zna do pet šteti — vse, vse je ena sama božja substanca . . . Kako se vse to ujema z zdravo pametjo? — Alfred je sprožil tudi vse ugovore glede čudežev; ugovor, ki je tolikrat na vrsti: „Iz nič ni nič“ itd. Gospod vodja je z največjo ljubeznivostjo poslušal pomisleke ter jih razvozlaval preišljeno, modro, odločno. — Alfredu se počasi vrača telesno zdravje, pa tudi mir v srce, in vera njegove mladosti. Danes mi je razodel, da hoče svojo žalostno zgodbo popisati v premislek bodočim akademikom, da se morda vendar ta ali oni obvaruje istih zmot, uide isti nesreči¹⁾. Zlasti pa poudarja, kakó se bo boril za krščansko vzgojo mladine na

¹⁾ To svojo namero je v resnici izpolnil. Pri-merjaj knjižico: Durch Atheismus zum Anarchismus.

gimnaziji in visoki šoli. Končno trdi, da pripisuje le priprošnji Matere božje, da vkljub groznim blodnjam v teh dveh letih dušne propalosti ni zabredel v blato nenravnosti, umazanosti.

Kar žal mi je, da se bo treba kmalu ločiti od te nenavadne družbe. Več modroslovne izobrazbe potrebujem tudi jaz, to vidim; sama klasična filologija je premalo, mnogo premalo. Odpirajo se mi nove perspektive . . . Pričel bom resno in temeljito takoj po izpitu z Aristotelom, potem pa prešturiram na njega podlagi vse modroslovne sestave do Akvinca, da, do Kanta. Kakor Alfred, priti hočem tudi jaz sam po svojih potih do odgovora: Je li brez Boga možna avtoriteta, oblast? in dalje: Je li brez Boga, in če ni večnosti, je li vredno živeti? To bodi študij mojega življenja! Z Bogom!

Ves Tvoj

Ivan.

Ein lehrreiches Bild aus dem Universitätsleben der Gegenwart. Von Nicolaus Siegfried. (To je pseudonim.) Herder, Freiburg i. Br. 1895.

Op. pr.

In tistikrat . . .

In tistikrat sem vzhrepenel
po lepih mladih dneh
in tistikrat začutil sem
solzé v očeh . . .

In tistikrat začutil sem,
kako hudo
nositi je vesel obraz
ah, in srce težko . . .

In plavala je nad menoj
srca radost —
pozabljena, užaljena
moja mladost . . .

Ivo Danič.